

Spuščal se je naglo od skale na skalo, pa niti ni pazil dosti. Prijemal se je za ostre robove in niti poizkušal ni, če ga bodo držali. O, stokrat se je že plazil po tem skalovju in je vedel za vsak rob. Ni nevarno!

Ravno se je prijel za škrbino in je obvisel nad navpično steno. Vedel je, da se mora samo malce z nogami pognati, pa stopi na ploščato skalo. In se je tudi pognal. A v tistem trenutku se je odkršil škrbasti rob, ki se je držal zanj. Olipec je zdrknil in se je pričel loviti, da zagradi za skalo in se zadrži. A lovil se je zaman.

»Matil!« je zakričal obupno in je šinil hipoma v globočino ...

(Konec.)

Franjo Krek:

Jokajoči deklici,

ki je iz cerkve grede izgrešila pot proti domu.*

Ti si izgubila pot — ne jokaj!
 Jaz povem ti, kam in kod — ne jokaj! —
 V cerkvi prej si prav lepó molila,
 videl te nebá Gospod — ne jokaj!
 Zrla si k oltarju in na leco,
 ne pa v kakšen kot — ne jokaj!
 K dobrim staršem, hčerka, zdaj želiš si,
 brzo rada bi odtod — ne jokaj!
 Tebe deklica blagosloví naj Stvarnik,
 Tebe! — s tabo ves vaš rod! — ne jokaj!
 Ne poznaš svetá še, mila moja,
 in njegovi ne zablod — ne jokaj!
 Z mrežami je svet preprežen; zanke
 so nastavljene povesod — ne jokaj!
 Bog, ki ti takó srčno ga ljubiš,
 Bog prepolen je dobrot — ne jokaj!
 Angela je On določil tebi,
 da te čuval bode zmot — ne jokaj!
 V božjem, angelskem se zavetišču
 treba bati ni nezgod — ne jokaj!

* Pesnik — pred 25. in več leti neumorno priden sotrudnik „Vrtičev“ — nam sporoča: „Gazelice sicer niso več moderne. Pa zakaj bi ne bilo malo razlike? Punčika — Skrbinceva iz Lok — je po desetem opraviilu prijokala mimo župnišča. Kje gre pot na Loko? Obrisal sem ji solzice. „Ti bom pa jaz pokazal pot!“ Pomirila se je. Izročil sem jo zanesljivi ženski. Zadevica se mi je zdela vredna spet ene pesmice.“

